

Ter nagedachtenis: Ron 1958-2015

Op 56-jarige leeftijd overleed onlangs Ron in zijn geliefde Amsterdam. Enkele familieleden en tientallen buurtbewoners namen afscheid van hem in het crematorium en later in het buurtcafé.

Ron groeide op in Vaals, een industriestadje aan de grens met het Ruhrgebied. Zijn vader werkte op kantoor; door opleiding aan een seminarie ontsnapte Ron's vader aan het lot van zijn broers en zwagers om als mijnwerker aan de kost te moeten komen.

Ron leed aan een psychische beperking, waarvan de diagnose pas ergens na 2000 gesteld had kunnen worden. Omdat hij 'anders' was dan leeftijdgenoten werd hij ernstig gepest op de middelbare school. Hij voltooide om die reden het VWO in de relatief beschermde omgeving van een kostschool. Na een jaar kunstacademie te Utrecht werd hij als ongeschikt afgewezen. Sindsdien mocht niemand zijn schilderij-en en tekeningen zien, die waren geïnspireerd door het expressionisme.

Het was slechts bij weinigen bekend dat Ron eind jaren 70 - begin jaren 80 actief was in de linkskommunistische beweging. Als lezer van de radenkommunistische bladen Spartacus en Daad & Gedachte nam hij deel aan de conferentie van de Spartacusbond op 3 en 4 sept. 1977 te Amsterdam (in werkelijkheid te Wijchen). Op die conferentie behoorde hij tot de minderheid van sympathisanten die voorstelden dat Spartacus opnieuw de belangrijkste radenkommunistische teksten uit het verleden zou bestuderen. Het doel daarvan was dat Spartacus zijn standpunt zou bepalen ten opzichte van de nieuwe linkskommunistische groepen in b.v. België, Frankrijk, Eng-land, Scotland en de USA. De afwijzing van dit voorstel was de belangrijkste reden dat Ron zich oriënteerde op de Internationale Kommunistische Stroming. Ron nam in 1978 te Nijmegen deel aan de oprichting van de kern van de IKS in Nederland. In de zomer van 1979 verhuisde hij naar Amsterdam, waar hij in september 1979, in een poging de wilde havenstaking in Rotterdam uit te breiden, deelnam aan de verspreiding van pamfletten in de haven van Amsterdam.

In Amsterdam kwam hij terecht de krakers- en punksubcultuur. De bijbehorende levensstijl bemoeilijkte het functioneren als revolutionair, een activiteit die hij aan het begin van de jaren '80 opgaf. Dezelfde 'no future'-levensstijl tastte zijn gezondheid steeds verder aan. De daaruit resulterende ziekte is hem uiteindelijk fataal geworden. De laatste maanden van zijn leven bracht hij in zijn woning door, in eenzaamheid, verwaarloosd en in uiterst slechte gezondheid. Al jaren weigerde hij hulp van burens en familie. Uiteindelijk bracht een ambulance hem naar een ziekenhuis waar enkele familieleden en burens hem in zijn laatste dagen konden bezoeken.

Toen hij nog kon praten, haalde ik met hem herinneringen op naar aanleiding van een

foto van provo-rellen op de cover van de Uitkrant. Ron herhaalde daarbij vrijwel letterlijk de analyse van de Provo-beweging die we ruim 35 jaar geleden schreven voor het blad Wereldrevolutie (zie Bijlage). De revolutionaire gedachte was tot het laatst in Ron aanwezig.

F.K. 29-3-2015